

Kísérlet

Visszavágyom a racionálisba,
 anyám világa kéne,
 a kék pirula gyerekkoromból,
 hogy legyen, mint akkor, az Anyag,
 s minden szorongásomra
 materialista feloldás, a tudat,
 hogy ha több dolgok vannak is,
 ki fogom őket nőni idővel,
 az elme tisztára seprert udvar ,
 rendszertanilag besorolt szörnyek
 a sötétben, nem úgy, mint ma,
 fényes dél, minden látszik,
 semmi se stimmel, megreccsen
 egy régóta halott szék, fekete
 macskánk arra ül, aki fél,
 ami most van, még nincs neve,
 de nem űzi el kakasszó.
 Szabadíts meg.

BARANYI Gergely

Etet

Apával megetetjük a teknősöket.
 Kínosan ügyel arra, hogy csak
 minden negyedik nap adjunk nekik enni,
 folyton attól fél, hogy egyszer csak
 kinövik az akváriumot.

Álmomban nagyapám a karosszékében
 szentelen arccal nézte a ketrecéből
 kiszökött papagájunk szárnycsapásait.

Ahogy hirtelen mi sem, ő sem tudta,
 hova repüljön a behúzott elsötétítő
 függönyök határolta térben.
 Nagyapám arcán értetlenség, és
 egyben érdektelenség tükröződött.

Ilyen lehet, amikor nem tudsz egy testből
 egy másikba átrepülni
 – hallom apámat álmomban,
 vagy miközben figyeljük, ahogy
 a teknősök ráharapnak egy garnélarákra,

ekkora távlatból egyre nehezebb eldöntennem.

Emelődaruk

Felszakadozó részletekbe hajlok
magyarázkodás közben.
Úgy válnak le egymásról, mint
a pikkelyszerű, keményre száradt
festékdarabok málló oszlopokról;
sínekről felszálló pára poros falak között.

Jelentéktelen apróságok dühítenek.
Mint amikor ügyetlen kezek érnek hozzám,
miközben átszivárog összetört üvegeken
a reggeli napfény. Érzem, ahogy magába
karmol az erkélyről lenéző esetlenség.

Akaratlanul, sajnálatból belészeretek.
Együtt nézzük a következő megállóig
az emelődaruk és a felkelő nap
között egyensúlyozó Összetartozást.

Ki kivel egy

Zavartan fordítod el a tekinteted,
mert te magad sem tudod, honnan jöttél.
Épp annyi értelmét látod az önanalízisnek,
mint a magyarázkodásnak, mert egyszer úgyis
az érdeklődők tudtára kell hoznod, hogy
nincs szülővárosod.

Veled együtt száll fel a vonatra, majd leül
egy zsúfolt fülkébe a Vágy, ahonnan belátja
azt a nagyjából öt négyzetméternyi teret a peronon,
ahol te is látod a nejed távolodni a kijárat felé.

Egyetlen pillanatra véted el, ahogy elhalad a vonat
ablakai alatt, le, a föld alá, a kijárat felé.
Hirtelen tűnik el ebből a látómezőből,
vagy te szakadsz ki ebből a vágyból.

Nem számít, hogy ki kivel egy ebben
a rápillantás utáni nemlétezésben.

Ahonnan jöttél, nem merült fel igény
a mítoszteremtésre. Keresnéd magadban,
amit nem látsz, ez egyébként sem értelmezhető
abban a világban, ahová a vonat elindul.